

K. R.

Zmarli członkowie TTN WSD od 1998 r.

Studia Włocławskie 7, 480-481

2004

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZMARLI CZŁONKOWIE TTN WSD od 1998 r.

Ks. Bogusław Skowroński (1923-2001). Był kapłanem diecezji płockiej. Studia specjalistyczne z zakresu teologii moralnej odbył na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, uwieńczone doktoratem, na podstawie pracy „Ideal etyczny według Władysława Biegańskiego”, napisanej pod kierunkiem ks. prof. Stanisława Olejnika, w 1979 r.

We włocławskim seminarium duchownym prowadził przez 13 lat (1982-1992 i 1994-1997) wykłady z teologii moralnej ogólnej.

Od 1982 r. uczestniczył w spotkaniach Towarzystwa (jeszcze w formie klubu naukowodyskusyjnego „Krağ”) i wygłosił na nich jeden referat: „Etyka ideału według Władysława Biegańskiego” (9 III 1984). Opublikował też jeden artykuł w czasopiśmie Towarzystwa „Studia Włocławskie”: *Ks. prof. Stanisława Olejnika rozwój koncepcji podręcznika teologii moralnej*, SW 3(2000), s. 20-26. Za zasługi dla włocławskiego seminarium duchownego otrzymał tytuł honorowego członka Towarzystwa.

Zmarł 2 lipca 2001 r. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Bożewie, gdzie przez wiele lat był proboszczem.

Ks. Stanisław Librowski (1914-2002). Studia specjalistyczne z zakresu historii Kościoła odbył na Uniwersytecie Warszawskim. Doktorat uzyskał w 1951 r., habilitację w 1964 roku, tytuł profesora nadzwyczajnego w 1970 r., a profesora zwyczajnego w 1975 r.

We włocławskim seminarium duchownym wykładał w latach 1949-1968 historię Kościoła i diecezji włocławskiej. Był też długoletnim dyrektorem Archiwum Diecezjalnego.

Na KUL-u założył Ośrodek Archiwów, Bibliotek i Muzeów Kościelnych; upamiętnił się też jako założyciel i pierwszy redaktor ogólnopolskiego czasopisma „Archiwa, Biblioteki i Muzea Kościelne”, wydając 60 tomów tego periodyku.

W roku 1992 przeszedł na emeryturę, a w 1993 r. powrócił do diecezji włocławskiej, podejmując tutaj samodzielną pracę badawczą i wydawniczą. W tym czasie kilka razy uczestniczył w spotkaniach Towarzystwa, brał udział w dyskusjach i miał tutaj dwa wystąpienia: 1) dnia 26 października 1995 r. wygłosił referat: „Opublikowane dokumenty instytucji polskich i sprawa druku zbioru diecezji włocławskiej” [omówienie referatu i dyskusji w „Kronice Diecezji Włocławskiej” 79(1996), s. 233-235]; 2) w dniu 23 kwietnia 1998 r. przedstawił komunikat o bulli protekcyjnej pap. Eugeniusza III dla diecezji włocławskiej, z racji 850-lecia jej wystawienia, oraz wygłosił referat pt. „Program prac nad dokumentami diecezji włocławskiej” [omówienie komunikatu, referatu i dyskusji w „Studiach Włocławskich” 1(1998), s. 47-51]. Referaty te w całości nie zostały opublikowane drukiem. Towarzystwo dedykowało mu w 1999 r., z okazji 85. rocznicy

urodzin, drugi tom swego czasopisma „Studia Włocławskie”, który zawiera m.in. jego życiorys oraz wykaz opublikowanych prac (182 poz.).

Zmarł dnia 23 listopada 2002 r. Pochowany został na włocławskim cmentarzu przy Alei Chopina (kwatery kapłańska).

Bp Roman Andrzejewski (1938-2003). Odbił studia specjalistyczne z zakresu filologii klasycznej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w latach 1961-1966. Doktorat zdobył na Uniwersytecie A. Mickiewicza w Poznaniu w 1973 r. W roku akademickim 1974/75 (I półrocze) jako stypendysta Pontificium Institutum Altioris Latinitatis przy Uniwersytecie Salezjańskim w Rzymie rozpoczął zbieranie materiałów do planowanej pracy habilitacyjnej; czasochłonne późniejsze jego zajęcia nie pozwoliły mu na jej ukończenie. Odbił podróże naukowe po krajach Europy Zachodniej.

Nominację na biskupa tytularnego tuliańskiego i biskupa pomocniczego włocławskiego otrzymał 14 XI 1981 r., a święcenia biskupie przyjął 20 XII 1981 r. w katedrze włocławskiej.

W seminarium włocławskim ks. Andrzejewski przez 16 lat (1968-1984) był profesorem, w tym przez cztery lata także moderatorem: w latach 1968-1970 prefektem do spraw wychowania, a potem – w latach 1970-1971 oraz 1981-1982 – prefektem studiów. Uczył tutaj języka łacińskiego (1968-1984) i wykładał literaturę starożytną (1972-1983).

Należał od początku do Towarzystwa, uczestniczył w jego spotkaniach i brał udział w dyskusjach. Wygłosił na nich dwa referaty: 1) „Nad paradoksem stoików: *Omnia peccata paria*” – 12 XII 1980; 2) „Ludność polskiej wsi w obliczu nowych problemów duszpasterskich (refleksje nad wstępnymi ankietami do badań pastoralnych po wyborach prezydenckich '95)” – 15 II 1996 [omówienie referatu i dyskusji w „Kronice Diecezji Włocławskiej” 79(1996), s. 238-239]. Pierwszy z nich nie został opublikowany drukiem; drugi natomiast został wydrukowany w poszerzonej formie w Tygodniku Rolników „Obserwator” – 7(1996) nr 12-19 oraz w samoistnej pozycji pt. *Witosowe dziedzictwo*, Częstochowa 1996 (Zeszyty „Niedzieli”, nr 2).

Poparł myśl wydawania czasopisma Towarzystwa „Studia Włocławskie” i był sponsorem drugiego tomu. Ponadto w czasopiśmie tym opublikował pięć artykułów: 1) *O tradycjach i możliwościach naukowych włocławskiego środowiska kościelnego*, SW 1(1998), s. 7-20; 2) *Nad Litanią do Boga Ojca*, SW 2(1999), s. 33-43; 3) *Chrześcijańska wizja rozwoju wsi i rolnictwa w zjednoczonej Europie. Zarys problematyki*, SW 3(2000), s. 441-445; 4) *Włocławek we wspomnieniach Prymasa Wyszyńskiego*, SW 4(2001), s. 11-28; 5) *Otium cum dignitate. Refleksje nad godnym stylem życia księży emerytów*, SW 5(2002), s. 21-39. Towarzystwo dedykowało mu w 2003 r., na 65. rocznicę urodzin, szósty tom „Studiów”, w którym znaczna część poświęcona jest jego życiu i działalności, włącznie z wykazem licznych jego publikacji (446 poz.; obecnie liczba ich zwiększyła się do 457).

Jako przewodniczący włocławskiej kapituły katedralnej zainicjował w 2002 r. organizowane przez nią oraz Wyższe Seminarium Duchowne wykłady otwarte, co od początku należało do statutowych zadań Towarzystwa (art. 7, c).

Zmarł 7 lipca 2003 r. Pochowany został na cmentarzu w Licheniu – w starej części sanktuarium, w alei zasłużonych.

K.R.